

International Funeral Award voor portret-urn

‘Zakelijkheid niet mijn sterkste kant’

Foto: Mark Bolsius

Met haar portret-urn won Nadia Gonegai dit jaar een International Funeral Award. Gonegai ontwerpt en maakt sculpturen en monumenten. Ze wil kunst betaalbaar maken, zodat het voor iedereen toegankelijk is.

Een ontwerp in de vorm van een geribbelde urn die een schaduw afwerpt waarin duidelijk het silhouet van een gezicht te zien is. “Met schaduw kun je spelen en je kunt het oproepen wanneer jij dat wilt. Schaduw heeft een negatieve klank. Maar de schaduw van de portret-urn is juist niet negatief.” Monumentaal ontwerper Nadia Gonegai uit Den Bosch is blij met de award. “Het is nog te vroeg om te zeggen of deze prijs me veel nieuwe opdrachten oplevert, maar het geeft veel publiciteit. Het Brabants Dagblad is al geweest, Omroep Brabant kwam filmen en verschillende uitvaartondernemers noemen me op hun website”, vertelt ze.

Design

Gonegai's bekendheid reikt verder dan de uitvaartwereld. Het concept is als vaas te

‘Ik ben voortdurend aan het schatgraven in mijn hoofd’

vinden, onder de naam ‘Enfaze’ op de expositie Huize Brabant in Tilburg en tijdens de Design Etalageroute van de Dutch Design Week in de etalage van juwelier Pijnenburg in Eindhoven. “Dan zit het gat aan de bovenkant in plaats van in de bodem”, zegt ze praktisch. “En omdat er zoveel mogelijkheden zijn in kleur en materiaal is het dan een heel ander object.” Gonegai maakt de vaas of urn van het kunstshars neolith, van brons of van keramiek.

Buikgevoel

“Vroeger wilde ik ontdekkingsreiziger, archeoloog en alchemist worden”, vertelt ze. “Dat komt samen in het werk dat ik nu doe. Ik ben voortdurend aan het schatgraven in mijn hoofd. Dan ontstaan er beelden die er nog niet waren.” Gonegai werkt voornamelijk in opdracht. “Toen ik voor het eerst een grafmonument had gemaakt, begon de dochter van de overledene te huilen toen ze het zag. Dat het zo goed bij haar vader paste, ontroerde haar. Ik had zoiets van: joh, ieder-

een kan dit. Een kunstenaar is net als een bakker. Die maakt ook wat hij verkoopt.” Kort daarna overleed een goede vriendin van Gonegai en de familie vroeg haar een kunstwerk te maken. “Ik voelde bij beelden en schilderijen geen emotie. Dat herkende ik meer bij muziek. Het maken van het gedenkteken voor mijn vriendin schoof ik eerst voor me uit, maar uiteindelijk maakte ik dan toch een ontwerp”, vertelt ze. “Nadat ik de delen in brons had gegoten en in elkaar gelast, bekeek ik het eens van een afstandje en tot mijn verbazing voelde ik het in mijn buik.” De kunstenaar vindt het

een eer dicht bij de mensen te mogen staan wanneer ze een opdracht krijgt voor een grafmonument of een urn. “Zo vlak na een overlijden staan hun deuren van emotie helemaal open”, zegt ze. “En dan moet je een factuur sturen. Zakelijkheid is niet mijn sterkste kant maar gelukkig heb ik mensen om me heen die me daarbij helpen.”

Productiekosten

Het zakelijke aspect houdt haar op een andere manier bezig. “Kunst is vaak elitair. Dat wil ik doorbreken”, zegt ze. “Daarom zoek ik manieren om de productiekosten laag te houden. Serieproductie dus. Toch moet elk werk uniek zijn. Op die scheidslijn werk ik: dat wat niet kan, wil ik tóch. En uiteindelijk blijkt het ook te kunnen.” De portret-urn maakt ze aan de hand van twee of drie profielfoto's. Gonegai onderzoekt de mogelijkheden om een machine te ontwikkelen om de productie te vereenvoudigen. ■

www.grafmonument.nu